

QVÆSTIO MEDICA

CARDINALITIIS DISPVATIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM, DIE IOVIS V. MARTII.

M. FRANCISCO PAIOT, Doctore Medico, Præsidente.

An graciles obesi vinaciores?

IN id nascitur homo, vt vitâ defungatur, nullus non acquiescit interitui, nec mors vllò æratio est redimenda, quæ vt antiquos extulit, sic nos trudet. Licet verò omnes vna maneat nox, & sit calcanda semel lethi via, non singulos tamen æquo pullat pede, nec simili fato: aliorum ocyus, aliorum serius versatur fors, multos in ipso vitæ apparatu, nondum, aux vix salutato limine, strangulat; plurimos prope ærotando perdere, & vt semel jugulet, infinitis ante conficit incommodis; paucos, & quos æquus amauii Iupiter, lethi tantum tarda necessitas deducit ad finem, qui mors est, commune omnium hominum fatum, nullâ vitandum arte, nullum enim datur pharmacum immortalitatis, & hunc ipsum quem agimus diem cum ipsâ morte diuidimus.

VITA Deorum donum optimum, quo nihil dedere melius, nec dabunt vnquam, cui indefinenter elabenti longiores moras necere, non facile, cum multa in id opus simul non coniurant amice, pauca si recedant, vitam adimunt, & cuius carceribus si tibi derur ad longiores metas currere, multa tibi enauiganda mala, vndique circumstrepunt morbi, magna & diuersa eorum adest fœtura, in singularum humani corporis partium ruinam atque perniciem, & quasi necando homini hi non facerent satis, suppetias affert ambientis inclementia, inordinata vitæ ratio, & nimium furentes animi motus, quorum vim & impetum elidet, qui bonum habitum nactus fuerit, cuius indiuidua comes, optima corporis constitutio, in debitâ partium similariū temperie, laudabili organicarum structurâ, functionumque omnium integritate reposita.

VT viuens homo à non viuento solis actionibus distinguitur, quid enim vita nisi actio in corpore ita diutius perennatis, cui natura nostris inseruiens commodis, aptius molitur instrumentum, illud calor natiuus, elementaris, non cœlestis originis, qui certè vitam ipsam tueri non potest abque fomite; hic humor primigenius spiritu perfusus, non aqueus, non fluxilis, non excrementitius, sed æreus & pinguis, illi pabulum suppeditat, sic quibus vberius & compactius humidum radicale concessum est, iis valentior calor & mobilior, vnde non ab alio definitum viuendi tempus, nec aliunde vitæ diuturnitas repetenda, potissimum si tale domicilium obtinuerit, quod rarioribus vacuum excrementis, tenuioribus sit peruium, & in quo transpirationis beneficio calor ventiletur & reficiatur: quibus commodis ditantur graciles.

NON putes ideo tantum graciles, viuaciores, quod multo calore natiuo valeant. Insuper desera excrementorum inopiam, quam assequuntur, dum æquiboribus non fors æqua & par conditi plantarum ac hominum, illæ compactiores quò minus externis parent, illæ diutius perennant, homines breuius. Quanto enim calor frigore ad vitam, siccitas humiditate ad diuturnitatem, durities mollitie ad robur, tanto gracilitas obesitate, raritas densitate, ad vitæ diuturnitatem æstantior est. Hæc dotum suppellectile instructi, non solum omnes functiones feliciter peragunt, excrementaque per patefactum & illustratum corpus à se longe lateque ablegant, sed & extra forium insultus stant, aut si qui morbi illos adorianur, crede breuiiores & mitiores.

FORTVNATA ergo gracilium conditio, at obeforum infausta; pauperiem caloris natiui tellatur, quam habitus crassities & densitas comitatur. Hi quia oclusas habent venarum scaturigines, cohærentes corporis meatus & interdictam consensionem, paucos beantur sanguine, qui materiam calori natiuo non suppeditat, à quâ accendatur, & triplicis substantiæ effluuium restauretur, nec quam maximam excrementorum copiam colligunt, præ nimia cutis densitate, eliminant. Hinc præcox mulierum mors, quia pinguior. Optas igitur vitæ diuturnitatem, quare naturæ satisficenti robur, alimento commearum, excrementis stimulum; hæc tibi omnia cumulatissime gracilitas commodabit, auferet obesitas.

Ergo graciles obesi vinaciores.

Afferebat Lutetiæ ROBERTVS RAOULT, Sagienfis, A. R. S. H. M. DC. LXV.